

סיפורים על מרן החזון איש זיע"א

זה חדשתי עם חץ בגבי

סיפר הגי"ר שמואל צבי קובלסקי זצ"ל שפעם הראה לו הי'חזון אישי' קטע בספרו על הלכות עירובין ואמר לו את החידוש הזה חדשתי עם חץ בגבי, היה זה בעת מלחמת תש"ח כאשר יצא החזו"א למרפסת ביתו ללמוד הוא שכר במיטת הברזל הצרה וכיסה עצמו בסדין כדי שלא פריעוהו בעיונו, בתוך כך עבר אנשי המשמר וראו דמות עטוית סדין. חשבו שזהו ערבי האורב במרפסת שאלו מי זה ולא נענו החזו"א השקועו בעיונו לא שמע את שאלתם ושבו שאלו וצעקו, ומשלא קבלו מענה ירו, חדר הכדור לגבו אל החזו"א ולא הרגיש מאומה, כפי שהגורא מעספת על רבא שהיה שותת לב מצאבעותיו ולא חש בכך בשל עומק שינו, והוא עוסק בחידושו, כמדומה שזהו הקטע הראשון בחידושי עירובין, חייו ניצלו אז בנס. הגר"ח קניבסקי שהיה עד ראייה למעשה, מספר כי הכדור לא חדר לגבו של החזו"א, אלא נתקע במזוזת הדלת, רק עד הבחיץ החזו"א בנעשה ופסק מעומק עיונו, והלך להראות לאמו ע"ה זכר לנס. (אנא עבדא)

כוחה של תפלה בתמימות

הגאון החזון איש כותב באיגרותיו, כי התפילה היא מטה עוז ביד כל אדם. אין תפילה ששבה ריכם, אין מילה של תחינה וריצוי שמוציא יהודי מפוי שלא תפעל את פעולתה, אם היום אם למחר, אם בשנה זו אם לאחר שנים רבות, אם אצל המתפלל אם לזרעו אחריו. דבר זה צריך להיות חזור בתודעתו של כל יהודי.

בירושלים חי יהודי תלמיד חכם שחזר בתשובה לפני שנים רבות, ומקורביו יודעים לספר על ריאת השמים המופלגת שלו, על הצלחותיו בכל תחום, ועל כך שבכל מה שהוא עושה ה' מצליח בידו. כל מופעל שהוא מייסד, עולה מעלה ראש, לכל שיעור שהוא מקים נמשכים על אתר לפעמים רבים, וכן הלאה. האיש ששמו הרב ברוך היימן, סיפר לאחרונה על הגורם להצלחותיו, וכדאי לחרוט את הדברים על לוח הלב, למען נלמד ונשכיל מכך על כוחה הגדול של כל תפלה.

הדור הצעיר אולי כבר לא יכיר את השם שיוזכר להלן, אבל כיון שהוא 'גיבור'

הסיפור, צריך להזכירו. ימוה היה זלמן ארן, מי שהיה שר חינוך במשאלתו של בן גוריון ואחד ממקורביו ומהעריצו הנלהבים של אותו ראש ממשלה. הוא עצמו לא היה שומר מצוות, אך אשתו שמרה מעט על כמה סממנים של מסורת יהודית. היא הדליקה נרות שבת, ומכיון שידעה גם על כוחה של תפילה, התפילה של ילדיה שיהיו כמו ... בן גוריון, שהרי בעלה תמיד סיפר בבית על 'כוחו' ו'גדולתו' של האיש שעמד בראשות הממשלה. לימים נפגש כידוע בן גוריון עם הגאון החזון איש זצוק"ל בביתו שבבני ברק. קודם שהחלה הפגישה הוריד החזון איש את משקפיו, כדי שלא להתבונן בפרצופו של מי שהיה אחראי להעברתם על הדת של רבבות רבבות אחינו בני ישראל, אבל לא נעל את הדלת בפניו. לאחר הפגישה, כשחזר בן גוריון ללשכתו ומקורביו, סיפר זלמן ארן על גדולתו הענקית והיוצאת מן הכלל של החזון איש, ואף התבטא שראה בו דמות של מלאך.

ארן לא שמר את הדברים בלבו, ותיאר גם הוא בפני אשתו את ההתפעלות של היבוס'י מדמותו של אחד מגדולי ישראל. האשה האזינה לדברי בעלה בקשב רב, עד שהחליטה בו במקום שמעתה ואילך תתפלל על ילדיה שיגדלו ויתחנכו כמו ה... חזון איש, שהרי אם האדם המוערץ על ידי בעלה מעריך אף הוא את החזון איש ומתארו כמלאך אלוקים, צריך ללכת אל המקור... "אני, סיפר הרב ברוך היימן, נכדו של זלמן ארן, ותפילותיה של אותה סבתא - אף שלא הייתה מל"וו צדקניות שדור - פעלו את פעולתן גם לאחר שנים רבות וקירבוני לתורה ולמצוות, ואף נתנו בידי את כוח ההתעלה". (טובך יביעו חי"ב עמוד 176)

סניטימטר אחד בשרוול זה קילומטר ביראת שמים של הילדים!!!

מספרים על אשה אחת שבאה לפני הי'חזון אישי' ובכתה לפניו הרבה על בתה שסתה לגמרי מדרך התורה והיא ממש חילונית גמורה, רחמנא ליצלן! והיא אינה יודעת את סיבת הדבר! הי'חזון אישי' בדק את התנהגותה של האמא איך היא ביחס לשמירת התורה והמצוות, ולא מצא בה עוול. מלבד... בדבר אחד שאמרה לו: כשהייתה מדיחה את הכלים הרימה קצת את השרוולים וגילתה מעט מהמקומות החייבים בכיסוי. הקשיב הי'חזון אישי' ואמר לה: "דעי לך, סניטימטר אחד בשרוול זה קילומטר ביראת שמים של הילדים!!!".

"אם תקיים כיבוד הורים כמוני, תכלה להיות כמוני!"

מרן החזון איש זצ"ל התבקש לכבד בני ישיבה קטנה בביקור ובחינה. בחר שאלות קלות, שידעו לבטח לענות, והרחיב במתיקות התשובות. הייתה זו שעה מרוממת שתיזכר לעד. הבחיץ שאחד הנערים לוחש למגיד השיעור, כנראה ביקש שרותו שלילי שאלה, והרב השיקו בפסקנות. בחכמתו, פנה החזון איש אל הרב: "הבחור רוצה משהו?" "כן" השיב הרב כבעל כרחו. "אז מדוע אינך מניח לזו?" הרב שתק, והחזון איש נתן מבט מזמין בנער, ששאל: "ריציתי לשאול איך אוכל גם אני להיות כחזון אישי". הבינו מדוע הרב השיתקו. השתררה דממה מתוחה. החזון איש השעין ראשו על מקלו, וכעבור רגע קט הזדקף ואמר: "אם תקיים כיבוד הורים כמוני, תוכל להיות כמוני!" שמערת את הסיפור ושאלתי את דודי, הגאון הצדיק רבי חיים ברים זצ"ל, מגדולי תלמידי מרן החזון איש: במה התייחד כיבוד ההורים שלו. אמר לי: אודות כיבודו את אביו, איני יודע. אביו, רבה של קוסובה, נפטר עוד בשנת תרע"ו. אבל הימו האריכה ימים ועלתה לארץ ישראל, חיתה בערוב במיה בקבות בנה הגדול. עין בעין ראינו כיצד כיבד את אימו. ואספר, לדוגמא- החזון איש סבל מאבן בכליות. כשהאבן המשוונת הייתה זזה, הסבה כאבי תופת. פעם אמר, שאילו נדרש לתאר עוצמת הכאבים, היה מצייר אדם שלופת את מזוזת הדלת, וטורקים אותה בכוח על אצבעותיו. הייסורים, עד לב השמיים. כאלו ייסורים הסתה לו האבן הפרקים, כששנתה מקומה. היה נופל לארץ ומתפתל בעוצמה מכאוביו. פעם, סיפר רבי חיים ברים, ישב החזון איש ולמד ולפתע תקפוהו ייסוריו, ומעצמתם הוטח ארצה ונאנק מרה. לפתע שמע שאימו מגיעה. מייד זינק והתיישב, ולמד בקול ובענימה, לשמחה! איזו גבורה, איזו מסירות לכבוד אם, שלא לגרום שמץ צער!.

מוכן לקפוץ לנהיגה בשביל ההורים

רבי יעקב הלפרין התייתם מהוריו בעודו ילד דך כבו שש. ולפיכך לא זכה לקיים

מצות כיבוד הורים, והתאווה מאוד לזכות במצות יקרה זו. פעם אחת פגש ברב מותל אבד שהתאונן בפניו על רוע מצבו: הוריו הגיעו זה עתה מפולין בחוסר כל, ואין בידו לפרנסם, וכואב הוא על כך מאוד. בקש ממנו רבי יעקב, שיעשה חשבון, כמה עולה כלכלת הוריו בכל חודש, והציע שהוא ישלם לו את הסכום מידי חודש בחודשו, בטנאי שאור יקבל את שכר המצוה... הרב התחבט אם לקבל את הכסף, ובאכן יהפוך לו לתמוך בהוריו ולפרנסם. הוא פנה אל החזון איש בשאלה: האם מותר לו לוותר על שכר המצוה? אמר לו החזון איש: "מה השאלה שתפסיד את שכר המצוה?! בשביל ההורים צריך להיות מוכן אפילו לקפוץ לנהיגם!" וחייד ואמר לאותו הרב: לא דאגה, להקדוש ברוך הוא יש מספיק שכר, גם שבידך רבי יעקב... (מעשה איש חלק ב קפא)

העיקר שלא יריגשו ההורים ויגרום לחיכוכים עם ההורים

בספר תולדות חייו של רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, כתב: הגאון החזון איש זוהיר פעמים רבות מאוד מפני חיכוכים בין האב לבן. והדגיש פעם בפני רבי שמואל שלא יפגין מעשי צדקות בבית ההורים. ויעץ לו שאם הוא הולך לטבול לפני התפילה, יאמר שהולך להתרענן קצת במים. [בזמנו שלא היו מצויים כל כך מלחיות בבתיים.] וגם אם מחמיר שלא להשתמש בחטמול בשבת אלא על ידי גנרטור, שלא יתן שיבחינו בזה הוריו. ובשאלחן שבת, כאשר תרצה לחטוף דקות של לימוד, תשתדל מאוד לעשות זאת בהבלעה ובעל פה, ולא מתוך ספר. (נח)

אל דאגה בת המכבדת את הוריה תכבד את בעלה
שאל הרב הצדיק שמואל קובלסקי זצ"ל את הגאון החזון איש זיע"א, על מקרה בו הציעו שידוך, והתברר שהבת מסורה מאוד להוריה, מייחלת למוצא פיהם, ממלאה משאלותיהם, ומקדישה למענם הרבה מכוחה ומזמנה. אולי קיים החשש שמא הנהגתה זו כלפי הוריה תהיה לרועץ כאשר תינשא? אולי תזנה את חובותיה כלפי בעלה? השיב החזון איש בפסקנות: נערה שמכבדת את אביה ואמה, בידוע שתכבד כך את בעלה! (אנא עבדא עמוד 45)

החזון איש אמר לא לזרוע בחול המועד והגשמים התאחרו

סיפר רבה של קוממיות, הגאון רבי בנימין מנדלסון זצ"ל: לאחר שנת השמיטה תשי"ב אל היו להם חיטים לזריעה, אלא חיטים שצמחו בישובים חילוניים בשנת השמיטה - ומהם לא לזרוע. לאחר מאמצים מרובים, מצאו בקיבוץ אחד של "השומר הצעיר" גרעיני חיטה מלפני שנתיים, גרעינים שבורים ומתולעים שלא היו ראויים לזריעה. המוכרים עצמם צחקו עליהם, והזהירום שלא יזרעו חיטים אלו - חבל על המאמץ, ועל הנוק: עשרים אלף לירות של אז! ראש ענף הפלחה של המושב, רבי יחיאל וייס, לא ידע לשיט עצה בנפשו. בצר לו פנה אל רב המושב, רבי בנימין מנדלסון, שהשיב לו בדברים נמרצים: אם אין על פי ההלכה חיטים אחרות, הן מאמין בחי העולמים וזורע. ר' יחיאל מילא אחר דבריו בתום לב, וקנה את הזרעים. כעת רצו תושבי המושב למהר לזרוע את החיטים, לפני בוא עונת הגשמים. הם פנו אל מרן החזון איש זצ"ל בשאלה: שנה שלימה לא חרשנו ולא זרענו, והגשמים ממשמשים ובאים. האם מותר לנו להרוש בחול המועד סוכות, לקראת זריעת החורף, לפני בוא הגשמים?"

ענה להם החזון איש: וכי מני אמר שתאחרו את עונת הגשמים? אולי תקדימו אותה יותר מדאי, ואז יגרם לכם הפסד דווקא בגלל העבודה בחול המועד?" קיבלו אנשי המושב את דעתו, ולא חרשו במועד. כל הישובים בסביבה כבר חרשו את השדות בסוף השנה הקודמת - שנת השמיטה, וזרעו מיד בתחילת שנת תשי"ג, אך הגשמים בוששו למגיע, וכל הזרעים נרקבו בקרקע היבשה. ואילו חקלאי קוממיות זרעו רק בחודש שחון בעיצומו של החורף, ובסביבות חנוכה החלו לרדת גשמי ברכה, והחיטים השבורים והמתולעים גדלו, הצליחו ועשו פרי לתפארת, וזאת בזמן שבכל הסביבה לא היה יבול כלל - ויהי לנס!

כאשר נודע הפלא ברבים, באו נציגי קיבוץ "השומר הצעיר" וטענה בפיהם: היתכן! היבול הצליח, שמעם שהזריעה הייתה טובה, ובכן עליכם להוסיף לנו על המחיר ששילמתם לנו עבור הזרעים. השיבו אנשי קוממות: הקב"ה שלח את ברכתו מקדשי שביעית, מה לכס ולברכה זו! ולבסוף הובא הדבר להכרעת רבי בנימין מנדלסון, אנשי הקיבוץ הסכימו הפעם לקבל את פסק דינו, והוא קבע שעל פי ההלכה יוסיפו אנשי קוממיות לקיבוץ שליש על הסכום ששולם בעד הזרעים. (פאר הדור, הובא ב"מעייני השבועי")

להרגיש טעם אמיתי בתורה

שמעתי מסקור נאמן: הגי"ר אהרן כהן זצ"ל מראשי ישיבת "חברון"היה בסוף ימיו חסיד של האדמו"ר "מתולדות אהרן". באותם ימים בא פעם הגר"א אל מרן בעל הי'חזון אישי' ושאלו כיצד ניתן "לכבוש" את תאוות האכילה? אצלנו, כך אמר, עובדים על זה, אך אני מרגיש עדיין טעם באוכל. השיב לו הי'חזון אישי": אין לך עצה לזה, אולם דבר אחד אני יכול לומר לך, שכאשר אדם מתפעל מדבר מסויים ממשכת ההתפעלות עד שרואה דבר יותר גדול ומתפעל ממנו. כיוון שמתפעל מהדבר הגדול נפסקת ההתפעלות מהדבר הקטן שקדם לו. אם אדם מרגיש "טעם אמיתי" בתורה, המשדך הי'חזון אישי' ואמר, הוא אינו יכול לחוש טעם באוכל. יתירה מזו, כל מי שהרגיש אי פעם טעם אמיתי בתורה, אינו יכול לחוש טעם באוכל. אינני מאמין שבעל הי"קצות החושין' הרגיש טעם ב"יקוגלי", סיים הי'חזון אישי'. (לקח טוב חי"ה עמוד ס"ז)

אמירות מהחזון איש: אני מחזיק את הקפדנות למוגנה מאד, לנגיד אין הפסד חלילה מן הצדקה רת ברכה מתווספת. כידוע, מרן רבינו החזון איש זצוק"ל זוהיר ביותר לתת מעשר כספים. החזו"א אמר כי תנית מעשר כספים גורמת להרבה פחות אסונות, מחלות ופגעים בבית. "אנשים לא יודעים כמה צרות, מחלות ילדים וביקורי רופאים הם מונעים מעצמם בזכות הפרשת מעשרות כספים ונתינת צדקה הגונה", אמר מרן החזון איש זיע"א. דברים אלו מופיעים כבר במדרש רבה, ש"פתח הפתוח לצדקה – לא ייפתח לרופא".

סיפורים מחזקים – תעשה חסד ותקבל הרבה חסד משמים

קראנו בפרשה על החסד הגדול שעשה אברהם אבינו להלן סיפורים על חסד **עשה חסד וניהל גמ"ח הלוואות ונולדה לו בת לאחר חמש שנים**
המעשה הבא שתקראו כעת איירע לפני כשמונה שנים. הגיע אלי לכולל 'מדרש אליהו' אברך מופלג מעירנו, מגדולי בעלי החסד באלעד, וביקש שאכתוב בעבורו דף- שאלה למו"ר מרן הגרי"ח קניבסקי זצוק"ל האברך סיפר כך: "ישנו זוג שחמש שנים לא נולדו להם ילדים. הראתי להם את דברי החפץ חיים בספרו 'שם עולם' ח"א ח), הכותב כך: "אודות האנשים המתפשים סגולות, הסגולה היותר טובה שבעולם היא עצת חז"ל, ובעיני ראיתי מעשה נורא שהיה בענין זה. איש אחד של היה לו בנים, ובא לפני חכם שיתן לו עצה וסגולה לענין זה, והשיב לו: "איני יודע סגולות, אך עצתי שתעשה גמ"ח קבוע בעיר, אולי יתן ה' שבזכות מדת החסד שתנהג עם אנשים יתחסד השם יתברך עמך ויתן לך בנים". ושמעו לעצתי, ועסק הרבה בענין זה עד שעשה גמ"ח קבוע בעיר, והוא קיבל על עצמו המצוה להתעסק בענין זה להלוות על משכונות, ועשה פנקס על תקנות לענין זה כנהוג. ובתוך התקנות היה כתוב שפעם אחת לשלש שנים, יתאספו הכל ויעשו סעודה שיהא חיזוק למצוה זו. והי ברכלות השלש שנים נולד לו בן, ולאות שהוא בזכות המצוה, איירע יום שמיני למילתו ביום שהיה כתוב מקדם זמן לאסיפתם. ועסק האיש הגי"ל הרבה במצוה כמה וכמה שנים, ובתוך משך השנים האלו נולדו לו כמה בנים".לכן - מספר לי האברך האלעדי- "הצעתי להם להקים גמ"ח וכך יזכו לילדים. מאחר שלא היה להם כסף להקים גמ"ח, נתתי להם את כספי סכונותי, 20,000 שקל, והצעתי להם להקים בו גמ"ח. הם נאותו, קנו כספת קטנה ופתחו גמ"ח להלוואות קטנות. ואכן, תוך פחות משנה נולדה להם בת. כעת אני זקוק בדחיפות לכסף שלי, שהפקדתי בידם להקמת הגמ"ח, אך אני חושש ליטול את כספם ולמוטט בכך את הגמ"ח, המבוסס כמעט כולו על 20,000 שקל שלי, ואני רוצה להתייעץ עם מרן הגרי"ח זצוק"ל על הענין".

"ומדוע עשית את הכסף?!", שאלתי, "הרי זה כסף שחסכת לעצמך, לתועלת בני משפחתך ופרנסתך?".
האברך תירא לי את המשך דברי האיש, עולם', המספר כך: "ברבות הימים שכח טובותיו של הקב"ה, ובא לפני החכם ובקש ממנו שהיות שהוא טרוד והגמ"ח גדל, וגם יש אנשים מפקפקים עליו, על כך יראו למנות נאמן אחר שיעסוק בגמ"ח. והחכם מיאן בזה, באומריו שבדאי מישוהו אחר אל ינהיג הגמ"ח בטוב כמותו. אך כאשר הרצה להפציר בחכם שיעשה בקשתו, הוכרח להסכים לדבריו, ובררו נאמן אחר תחתיו לעסוק במצוה. והי ממחרת, בא אצל החכם ויספר לו איך שקרה לו דבר נורא חלילה הזה, שנחנק לו ילד קטן אחד, ויחזור ויאתו במצוה זו. הנך רואה בעליל, שבזכות החסד לולדו לו בנים, וכאשר נסתלקה מדת החסד התחילה מדת הדין להתגבר עליו. ועל כן יראה האדם להחזיק במצוה זו ולא להרפות ממנה".
טען האברך: "אני חושש שאם אקח את הכסף שלי, הגמ"ח ייסגר מיד וישנו חשש, חלילה, ממה שכתב החפץ חיים זיע"ע על הפסקת הגמ"ח. זאת לא הפקדה רגילה בגמ"ח, שכמוה היא רבים אחרים. זאת הפקדה כספית, שאם אטול אותה, כל הגמ"ח יתמוטט. לכן אני רוצה לשאול מה לעשות?".
שאלתי: "ואם מרן זצוק"ל יגיד לך שתשאיר את הכסף והקב"ה יעזור לך במקום אחר, תסכים להשאיר את הכסף בגמ"ח?" השיב האברך: "בודאי! אני סמוך ובטוח שאם כך יאמר הרב, איך הכסף יגיע אלי במקום אחר?".
כתבתי לרבונו זצוק"ללשמחזיק דף זה שואל את החסד הגי"ל.בצהרים מתקשר אלי האברך, שמח ונרגש. "נכנסתי לר' חיים, הוא קרא את דף השאלה ואמר לי: "הקב"ה ידאג לך, בינתיים תשאיר את הכסף בגמ"ח"...
"כמה זמן?!", שאלתי, "חודש! חודשיים?" "עד שתהיה בן תשעים ושתיים..." השיב לי ר' חיים ובת חיוס מרחפת על פניו."ומה יהיה כשאהיה בן תשעים ושתים?"; שאלתי ור' חיים חוק בשאז אראה כבר מה לעשות עם הכסף... כך מספר לי האברך, מאושר בעליל. "זכיתי לברכה לאריכות ימים עד גיל תשעים ושתים", שמח. השתתקתי לרגע ואמרתי לו: "מנסיוני, כל משפט שר' חיים אומר, אפילו בזמן חזוהו, אפילו בצורה שנראית כשיחה אגבית, מבוסס על גמרא, מדרש או חז"ל. הבה ונסה לחשוב מדוע ר' חיים אמר לך שתזכה דוקא לתשעים ושתים שנה". ואז נזכרתי בגמרא מפורשת. במועד קטן דף כ"ח. נאמר: "אמר רבא חיי בני ומוזני לא בזכותא תליא מילתא, אלא ובזאת תליא מילתא. דאמר רבה רב חסדא תרווייהו רבנן צדיקי הוו, מן מצלי ואמי מיטרא ומר מצלי ואתי מיטרא. רב חסדא חיה תשנין ורתתין שנין, רבה חיה ארבעין". הנה גמרא מפורשת שרב חסדא חי 92 שנה. וכתוב על הגמרא הזאת בראשונים ובאחרונים שלמרות שהמזל קובע את זמן חי האדם, אך מי שעושה צדקה, זוכה לחיים ארוכים. ה'באר שבע', למשל, כותב כך: "שאני מצות צדקה שהיא מחולקת משאר כל המצות בזה שבשאר מצות כתיב "לא תנסו את ה' ", ובמצות צדקה כתיב "ובחננו נא בזאת... הרי ה' יתברך אמר בפירוש שהוא רוצה וחפץ שתהיה מצות צדקה מכוונת להנאתנו ולתועלתנו... ושאמר רבא "בני חיי ומוזני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא", הא ודאי דלא אמר כן אלא דוקא בשאר מצות, חוץ מצדקה". "הרי לך", אמרתי לאברך, "ר' חיים לא הזכיר סתם כך, במקרה, בשמחה, תשעים ושתיים שנה. כוונתו היא, כדרכו בקודש, לדברי חז"ל או להקשר על פי דברי חז"ל. והנה בגמרא מובא שרב חסדא חי 92 שנה, ומובא בספרים שבזכות הצדקה ניתן להאריך ימים, למרות שנגזר על האדם מספר שנים פחותות, אפילו 92 שנה".
לאחר שחיתנו עלעלתי מעט בספרים וראיתי בכתבי רבי צדוק הכהן זצ"ל 'פרי צדיק, פרשת ראהו המביא מדברי הוזה"ק בהרחבמומסביר שרב חסדא, שדבק באופן מיוחד במידת החסד, זכה לאריכות ימים מפולגת. "וכן רב חסדא שמו מורה על רב חסד, ומצינו ג'יטין ז, אן "חסדא שמך וחסדאי מילך". ואברהם אבינו ע"ה שהיה מרכב למדת החסד, כתוב בו "ואברהם זקן בא בימים"...אתם צריכים לברך אותי" שבוע בדיוק לאחר מכן, התקשר אלי אותו אברך וסיפר בהתרגשות: "הייתי אמור לשלם מחר לבתים מאכער' את שכרו על התפילין של בני ורציתי לישול את הכסף מכסף הפקדון, שהפקדתי בגמ"ח.מאך הרי ר' חיים הציע לי להשאירם בגמ"ח. והנה היום מתקשר אלי יהודי, הזכיר לי נשכחות על דמי תיווך שהוא חייב לי מלפני שנים וביקש את מספר חשבון הבנק שלי, כדי לשלם את החוב הישן-נושן. "איכנס לך לחשבון 20,000 שקל",

הוא אמר, וכך עשה, והנה ברכת מרן זצוק"ל התקיימה במלואה, תוך – ימים. 20,000 שקל השארתי בגמ"ח והנה קיבלתי 20,000 ש"ח"...
התרגשתו והשבתי לו: "שיצדיק מושל ביראת אלוקים" ושברכת צדיק עושה רושם, ידענו וכלנו. הרי זה כתוב בחז"ל במקומות רבים. אך אני מתפעל דוקא מאמונת החכמים הפשוטה שלך. הרב אמר להשאיר את כספי חסכוניתך בגמ"ח ואתה ביצעת את זה מיד, ללא ספיקות והיסוסים, והנה, בגלל אמונתך התמה זכית לקיום הברכה במהירות ובהשגחה גליוה"י...[רגליון השגחה פרטית]

תעשה חסד ותזכה לחסד משמים – סגולה לבנים זכרים

לארגון " מתנת חיים" הפועל לאתר תורמי כליה, שהוקם ע"י רבי ישעיהו הרב, הגיעה שיחה מיהודי בשם א', ומתגורר בשומרון והוא מודיע בשמחה שמעוניין לתרום כליה, ומה בדיוק צריך לעשות. השמחה היתה גדולה שעוד יהודי יזכה לצאת מהסבל של הדיאלזיה ולחיות חיים רגילים. מיד התחילו בהליך הבדיקות המצריך התאמה רפואית.במהלך התהליך המתקדם הודיע א' שהוא מעוניין שההשתלה תבצע באחד האפשרי, משום שבקרוב בס "ד יתווסף יעד נוסף למשפחתם, והוא אמר רוצה להיות כבר בריא וחדל לאחר הניתוח שיוכל לעזור לרעייתו. ואכן שעה טובה והמוצלח הגיע לחדר ניתוח התורם והמושתל, ובחסידי שמים זכה יהודי להחלים בעזרת כליותו של א' ששימחה את לבבות שני הצדדים.שלושה חודשים לאחר מכן, מתקשר א' לרב הבר ומבשר בהתרגשות 'נולד לנו בן במזל טוב'! ואז הוא אומר שיש לסיפור מיוחד שרוצה לומר: במשך 10 שנים עשינו הכל כדי לזכות לילד נוסף, אך שום דבר לא עזר. והנה יום אחד, כשאנו בצער, דופקים בדלת. בפתח אישה שמבקשת תרומה. התעניינתי בשביל מה היא צריכה תרומה והיא הסבירה שהספך נועד לרכישת מזון. יש לה ארגון שמחלק מזון למשפחות ברכות בירושלים."מדובר במשפחות שהאם לא מתפקדת מכל סיבה שהיא, וצריכים ארוחות תמות לילדים. האישה מעמידה אוכל במטבחיה, מעבירה לכלים, ושולחת לאותם בתים, אך אין ביכולתה לממן את מצרכי המזון. שאלתי אותה מהיכן עלה בדעתה לעשות כזה דבר? והיא הסבירה שבמשך שנים רבות לא זכתה להיפקד, פנתה לביתו של רבי שלמה זלמן אויערבך ובכתה על מר גורלה. הרב אמר לה, הקב"ה לא חייב לך ילדים, אבל אם תעשי לאנשים מה שאת לא חייבת לעשות, יעשו מהשמים בעבורך מה שהם לא חייבים לעשות'. האישה עשתה למען הכלל וזכתה בשלושה ילדים"...

מספר א': "תרמתי בעין טובה לארגון. הדברים שאמרה נכנסו לליבי, אבל לא מצאתי שום רעיון שאני יכול לעשות כדי לתרום משלי לאחרים. בשבת קודש בבית הכנסת מונחת לפני חוברת של ארגון 'מתנת חיים', ושם פנייה לאנשים שימסרו נפש ויתרמו כליה למען חולי דיאלזיה.מיד נזכרתי באותה גברת, ובעצה שנתן לי הרב והחלטתי שאני תורם כליה: כמובן שאשתי ברכה על כך. לא יאומר, אבל בשבועות שבערתי את בדיקות ההתאמה נפקדה אשתי, ולכן בקשתי ממך לרוז את התהליך, כדי שאהיה בריא וחזק כשיוולד התינוק. ואכן כך היה תרמתי כליה מעשה שאני לא חייב לעשות, ומן השמים עשו מה שהם אינם חייבים לעשות . הכל ברחמי והכל לפנים משרות הדין".
הרה"ג רבי שלמה קולודצקי שליט"א, קובץ דרישה וחקירה תרומה תשפ"ב)

כספר ברכת מועדיך לחיים חלק א דרוש א כתב הרב פאלאגי בשם סבו בעל החקרי לב שקבלה בידם שכמה מעוכבי פרי בטן שלא הולידו כלל על ידי שקיימו מצוות ספר תורה זכו להבנות והולידו בנים ובנות

קיבל לעשות חסד עם החולים ובני משפחותיהם ונעשה נס רפואי לביתו

סיפר הרב גואל אלקריף מעשה ביהודי בשם ר' חיים על שבתו הינה מאושפזת ועמדה לפני קריסת מערכת כבר הכליות והריאות נפגעו מחיידק וכשהחידק יגיע לכבד הכל נגמר ואי אפשר לעזור זאת

כך אמר לו הפרופסור של המחלקה היה זה ביום שבת ר' חיים נרדס ררואה בחלומו את רבי דוד אבוחצירה שליט"א ואת רבי מאיר (בבא מאיר) זיע"א בחלום ואומר לו למה פנך נפלות שבת היו שבת היא מלועוק ורפואה קרובה לבא קבל עליך קבלה טובה תקבל עליך לעזור ליהודים והקב"ה יעזור לך הוא קם מתעורר מהחלום וקיבל על עצמו שאם ביתו תבריא הוא יקים ארגון חסד העוזר לחולים ובני משפחותיהם למחרת בבוקר בא הפרופסור כולו נסער ואמר שבלולך ובתי האחיות אמרו שבשתיים בלילה כל המערכות התחילו להתייצב אמרתי להם זה לא יתכן מבחינה רפואית האברים קרסו זה פשוט נס זו ממש תחית המתים הפרופסור אמר לו שאני אפיקורס אמיתי אני בוגר קיבוץ בית השיטה מעולם לא צמתי ביום כיפור ואחרי שראיתי בעיניים את הנס אני רוצה לצום כל יום כיוטר תודיע לי מתי מתחיל הצום ומתי מסתיים ואני אצום וכך הפרופסור מתקשר אלי לברר מתי נכנס הצום ומתי יוצא ועושה זאת כבר עשרים שנה ר' חיים מספר שהוא לא האמין שיצליח להקים ארגון כזה הוא אדם ביישן בטבעו לבקש סף מאנשים בשביל ארגונו מתחילים יש סייעתא דשמיא

כתוב במשפלי פרק יט פסוק יז "מלווה ה' חונן דל וגמולו ישלם לוי" מי נקרא כביכול מלווה לקב"ה מי שחונן דל והקב"ה ישלם לו כגמולו על כך גבאי צדקה שאלו את מרן הרב חיים בנוגע להלכות צדקה בסיום השיחה בלישקו הגבאים ברכה ושר התורה השיב: "אתם מבקשים ברכה? אתם צריכים לברך אותי. אתם הרב גבאי צדקה!"

כתוב ספסת דרדא רבא (פרק ו הלכת סו):
אהוב את גמילות חסדים, כדי שתנצל ממלאך המות.

בהקדמה לנפש החיים , כתב בנו של הגרי"ח זז"ל, "והיה רגיל להוכיח אותי, על שראה שאינני משתתף בצער אחרים. וכה היה אלי דברו תמיד, שיה כל האדם לא לעצמו נברא, רק להועיל לאחריו, ככל אשר ימצא בכוחו לעשות". בכלל גמילות חסד הוא להאיר פנים לשני ולהחניא לו לפעמים כמחאה לאדם שווה לו ועושה לו נחת רוח יותר מהרבה ממון

אמר מרן הגאון רבי אהרון קוטלר: עיקר הטובה לאחרים היא לזכותם בתורה ומצוות ולהרחיכם מדרכי היצר, וזהו החסד הגדול ביותר בעולם שאפשר לעשות ולוללה. (משנת רבי אהרן)

אומר האדמו"ר מזוויל כל העושה חסד עם חבריו מונע אלף צעדים מעצמו

כתוב בספר מבחר הפנינים סו - שיע' החסד (4) אמרו החכמים מהו חובת השכן: שתגיע לו חסדך ותרחיק מעליו נזקך. וחובת הקרוב שתקריבו כשירחיקך. ותתן לו כשימנע ממך: (ב) ואמרו עשה חסד עם מי שראוי לו ועם מי שאינו ראוי לו. כי אם יהיה ראוי לו תשימחהו במקומו. ואם לא יהיה ראוי לו תהיה אתה ראוי לו. כי הבורא צוך לעשות הטוב והחסד :

אמרי חכמים

כתב רבי חיים פאלאגי סגולה לרפואה כיש חולה רב מינן בבית יעשו ותרנות אפילו עם עופות השמים ובדוק ומנוסה שיבקשו עליו רחמים [רפואה וחיים פרק יב אות עד]
וכן כתב בספר רוח חיים [סימן תרי"ה] וזה לשונו "וכן נהגו בני שחולה לתת מאכל לעופות על הגנות כדי לרחם על הבריות ובזה יזכה שירחמו עליו מן השמים "
בספר ברכת מועדיך לחיים חלק א דרוש א כתב הרב פאלאגי:
בספר ברכת מועדיך לחיים חלק א דרוש א כתב הרב פאלאגי:
די שקיימו מצוות ספר תורה זכו להבנות והולידו בנים ובנות [עלון טוב לחסות בנא]